

Deschidere de an la Conservator

Ziua de 1 octombrie a adus pentru tinerii muzicieni bucureșteni deschiderea noului an universitar. Startul s-a dat plin de emoții: emoțiile unei doamne rector a cărei voce a tremurat pe tot parcursul discursului de început, emoțiile profesorilor și ale bobocilor.

Spectacolul muzical oferit de studenți din anul I a debutat cu Diana Negreanu, la pian. Aceasta a spart gheața cu *Tarantela* lui Franz Liszt. S-a putut observa o poziție relaxată de cânt și o timiditate aparte. Momentul său a fost de o modestie pură, poate chiar copilărească, lăsându-mi în minte imaginea unui moment simplu, o simplitate... complexă.

Alexandru Munteanu și al său marimbafon au dat o notă de bună dispoziție și o energie pozitivă prin interpretarea, foarte bine pusă la punct, a piesei *Variations on a Japanese children's song* de Keiko Abe. Mișcările ample, ușoare, alături de exactitatea sunetelor, au adus momentului un șir lung de aplauze și laude.

Categoria coardelor a fost deschisă de violă, cu al său proprietar Mihai Todoran. Partea I din *Concert* de Carl Stamitz a suferit pe anumite pasaje, iar interpretarea destul de instabilă a adus un dezechilibru momentului. Este de remarcat faptul că nu a lipsit concentrarea, dorința și emoția.

La vioară l-am auzit pe Mario-Antonio-Giovani Gheorghie cu partea I din *Concertul nr.3, op.61* de Camille Saint-Saëns. Deși lucrarea este destul de grea, au existat momente foarte bine accentuate și mai ales nuanțate. S-a simțit instabilitatea intonațională pe anumite pasaje descendente, fapt care nu a lăsat să curgă linia melodică în valurile ei firești.

Daria Tofănescu a fost o prezentă foarte gingașă care s-a făcut remarcată datorită clarității sunetului flautului său. *Elegie pentru flaut solo* de Johannes Donjon este lucrarea care a

cucerit publicul încă de la primele note. Libertate și frumusețe sunt cele două cuvinte care descriu cel mai bine momentul acesteia.

„Měsíčku na nebi hlubokém” din opera *Rusalka* de Antonin Dvořák în interpretarea sopranei Aida Pascu a adus spectacolului zbuluciumul interior. Vocea pregnantă și tremurul acesteia, emoția și tehnica bună, au mișcat publicul.

Cornelius Zirbo la violoncel este prezența plină de patimă și pasiune. *Le Grand Tango* de Astor Piazzolla a avut parte de o interpretare pătimășă, pe alocuri puțin exagerată, dar înconjurată de foarte multă plăcere de a cânta. Cornelius Zirbo a adus un zâmbet pe fețele tuturor datorită trăirii sale

interioare și a expresiilor faciale care exemplificau exact mesajul muzical.

Spectacolul s-a finalizat odată cu trupa de jazz a facultății, alcătuită din Marta Popovici – voce, Claudiu Antonesei – pian, Răzvan Trifan – saxofon, Lucas Contreras – chitară, Marin Alexandru – contrabas și Gabi Matei – tobe. Prin cele două standarde – *You'd be so nice to come home to* și *Moanin'* – cei șase interpreți au stabilit conexiunea necesară unui grup.

Lejeritatea, libertatea și bucuria de a fi pe scenă s-a simțit la fiecare pas al melodiilor. Coordonarea a fost atât individuală (adică cu instrumentul) cât și la nivelul componenței grupului. A fost un deliciu muzical, o audiție foarte armonioasă, înconjurată de foarte multe zâmbete.

Spectacolul, deși a început într-o notă destul de liniștită, a parcurs un cumul de etape date de emoții. S-a plecat de la copilărie, s-a îndreptat către joacă, a urmat emoția nesigurantei, a unor valuri instabile, s-a continuat cu frumusețe, cu zbulucium, cu pasiune și s-a finalizat cu multă căldură și bucurie.

Gabriela BEJAN

În lumea lui Aurel Stroe

Păstrez în amintire ca pe o experiență dintre cele mai frustrante prima mea intrare în contact cu muzica lui Aurel Stroe. Frustrantă pentru că, în mod straniu, țin minte exact când și cum s-a petrecut, însă nu pot să-mi amintesc absolut deloc ce fel de impresie mi-a lăsat, fie ea favorabilă sau dimpotrivă. Nu pot să-mi dau seama nici de ce am ales să merg la concertul respectiv, primul la care am asistat în București. Cel mai probabil pentru că pur și simplu se nimerise să aibă loc chiar la începutul studenției mele (1 octombrie 2011), la doar câteva ore după ce cântasem imnul *Gaudeamus* alături de alți boboci ai Conservatorului bucureștean. Conștiincios din fire, mă voi fi gândit că numai benefică se poate dovedi marcarea simbolică a noii etape de viață printr-un concert, fie el și portretul unui compozitor român de care nu mai auzisem niciodată.

Țin chiar acum alături caietul de sală, pe a cărui copertă citesc: „fiți bineveniți în lumea lui Aurel Stroe”. Îl deschid, îl răsfoiesc și nu îmi vine să cred că într-adevăr am fost acolo: chiar am putut să fiu într-atât de nesimțitor, încât să ascult și apoi să uit complet aceste lucrări camerale și lieduri (*Plângerea lui Iov, Urare, Cântec din fluier, Paris, Polifonie ritmică*), cântate atunci în primă audiție absolută, alături de alte opusuri (*Valse Metamorphose, Chorales et Comptines, Două epitafori, Only through time, time is conquered*, Intrada din opera *Eumenidele*) ale căror titluri îmi sunt acum, în majoritatea lor, bine cunoscute? Chiar am putut

să fiu într-atât de surd, încât să-l ascult, alături de ceilalți interpreți, pe legendarul Daniel Kientzy, iar apoi să trec mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Noroc că am păstrat caietul de sală, căci pot să mă holbez în continuare la el și să mă conving astfel – chiar dacă tot nu-mi vine-a crede – că am făcut parte, măcar cu trupul, din publicul aceluia concert.

Ar fi trebuit – cel puțin așa presupun – ca un asemenea eveniment să lase măcar o mică urmă și asupra mea, oricât de ignorant aș fi fost. Însă adevărul e că îmi lipseau nu doar reperele în domeniul muzicii contemporane (nu mai spun de cea românească), dar și o adevărată deschidere spirituală pentru acest fenomen. Nu îl repudiam aprioric – aflasem deja că o asemenea